

Иван Вазов

Пролог

О, знам, че мойте нови песни
ще отлетят безследно; знам,
че отзив слаб на час голям,
те ще заглъхнат пак безвестни.

О, знам, че мойте песни веч
на есента цветя са бледни,
на есента листа последни,
що вятър ще отвей далеч.

Но що от туй? Аз пея пак!
Душа ми пей въпреки мене...
Попитай, що шумти и стене
при буря глухия букак?

Защо и птичка с звучен клик
денят здрависва, кой се ражда,
защо и екът се обажда
в леса на всякой гръм и вик?

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4300>]